

LEVÉL KANADÁBÓL

FÜST MILÁN

*Széles az út odalenn, messzi a vidék
S obykor, ha lenézek,
Lélek se moccan erre mifelénk
S némán áll a levegő tengere. . .*

*Ám ősszel. . . mikor lejönnek végre a hegyi vadászok,
– Oly jól ismerem őket! – egyikök piros sipkával integet
S akkorát kurjant odafenn a hegyi temetőnél, hogy beledermed a lélek,
Ugy megkongatja véle, ami tátong, hogy az hánytorgva felindul
S a kopárság szélei habzanak. . .*

*Fut a kiáltás, – minden kiáltás fut erre mifelénk s obykor
Házunk ajtajánál obykép kavarog, mint a hózivatar. . .
Bambán mozdul meg tőle a piszkos, fekete víz is,
Mely készül a fagyra már – s azért oly álmatag. . .*

*Nálunk szigorú a tél, irgalmat itt semmi sem ismer s ha mikor
Pattogni kezd a jég is a messzi sikon s szanaszét repedez,
Ilyenkor a fagy, – jóelőre remegünk, – odalenn
Pozdorjává töri a kosaras gátakat.*

*S máris mint tavaszi gyikocskák, fényesen futnak a kis vizek
S gyilkos gyorsasággal telik meg az ártér
S lobogva, pattogva éji tüzek mozdulása
Vérvörös alakokat kerget fel mifelénk.
Csóka lépeget ilyenkor a házunk tetején. . .
Míg odalenn az ártéri szigeten keselyűk
Lassan ereszkednek alá. . . s a tar fák koronáin sorra megülnek. . .
S hogy mit várnak? – én tudom. Még él valamennyi vadállat,*

*Ki ott rekedt az iszap szigetén: egész jól hallom szükölésük,
Még könyörgő jajjuk is elhallik néha idáig
S olykor totyogásuk. . .*

*Ám máris ott ülnek a keselyük. . . oly jól ismerik ők a halált!
S a jussukat épp úgy számontartják oh emberek gyermekei, mint ti. . .
S félálomba' tünődnek. S mire felkel a hold is s megindul véle a felszél,
Hónuk alá dugva meztelen fejüket inganak.*

*Így élünk errefelé. . . Én a hold ködét nem szeretem.
Huzódnám mindjobban ilyenkor afelé, ami melenget. . .
S mihelyt az alkonyatra rázuhant nagy sullyal a hegység: –
Még jobban melengetném édes álmaimat!*

*Így élem világom, – borokra gondolok némely estén. . .
Vagy azt lesem: felgyúl-e vajjon ama sárga, téli fény. . .
Tavasszal a rügyek éji pattogását figyelem. . .
Lesem a füstöt. . .
S mire az éji képek sorra elvonultak s itt a hajnal,
A lovak édes csengetyi nékem csengenek.*

*Úgy mondják, odalenn a Nagy Rabszolga Tónál
Boldogabb a világ. . . a nép sokat nevet
S gyakran látnék gyereket, amint agyagfazékkal karikáz,
Vagy rézgombbal fúrt fülében mosolyogva tünődik. . .
S még az öszvér is nyerít ott, úgy mondják, ha forrás szaga üti orrát. . .*

*S ha jő a tél, –
Hogy hó porában hengergőzik ember, állat. . .*

*Mifelénk azonban minden szomorú. S mégis, ha meghalok,
Annyi gyengeségem akkor mint pajzsot emelem fel
S tudom: remegve strok majd utánad életem!
Költő vagyok, oh jaj, kiáltanám váltság után jajongva, –
Mint a téli fák, –
S a sárkány torkában majd mégis eltűnök.*

*S tán rád gondolok akkor, édes nagyanyám!
Mazsolás szemeidre, kulcsaidra. . . de a levesszürcsölésről is biztosan
Majdcsak eszembe jutsz te odaát. . . s tán ott nevetni tudok*

*Ó, jöjj már, légy itt, boldogabb vigasság – s bár elmúlna már tőlem ez az élet
S e világ is: mint a csillagképek rendje, vajha lassan elfordulna szememtől. . .
És tagadón se kéne megőszült fejemet megráznom
Soha, soha többé!*